

Cròniques mil·lennials

MÍRIAM BASAGAÑA
Témenos Edicions
Barcelona 2021
152 pàgines

Aquest llibre és un fruit, entre altres factors, de l'assistència de l'autora a les classes de l'acadèmia Vèrtex, que funcionà a Barcelona de 1986 al 2006. No hi va pas assistir sempre, és clar, però sí uns quants anys; el que compta és que en va treure molt profit. Un altre factor és el seu interès per la llengua, manifestat de moltes maneres. I un altre, el d'haver nascut a Sant Quirze de Besora (Ripollès), un lloc on la llengua s'ha conservat bastant bé (tot i que ella normalment viu i treballa a la Ciutat Comtal). I encara un altre, el de cercar assessorament, tant per a la part literària com per a la part lingüística.

El resultat el tenim a les mans: uns contes moderns (l'autora és nascuda l'any 1978), resultat d'una imaginació envejable, amb temàtica variada, originals, que no es fan pesats, que presenten sorpreses, etc.

Com que fem aquesta ressenya en una revista de llengua, deixo de banda altres aspectes literaris i em concentro en unes quantes característiques del llenguatge.

Un de secundari, certament, però que a mi ja em va agradar de bon antuvi és l'ús de les preposicions *per / per a* davant d'infinitiu segons la normativa fabriana. No haver sucumbit als cants de sirena d'una simplificació empobridora (seguint una praxi desgraciadament molt estesa) ja és un mèrit que em fa treure el barret (i que, de retop, confirma que les classes de Vèrtex, basades en estudis solvents, van servir per a alguna cosa).

Un altre aspecte ben positiu és la percentualment molt baixa presència d'errates —inevitables, més encara en textos catalans—. I aquí cal dir allò de «les faltes de l'impressor les esmena el bon lector».

I un altre aspecte que voldria subratllar és l'ús, ara i adés, de comparacions i metàfores, moltes tretes de la realitat contemporània (noves tecnologies, referències a models del jovent...), al costat d'expressions tradicionals, que per a l'autora són ben vives. Uns recursos i altres donen a les *Cròniques mil·lennials* un varietat estilística i una empatia que les fa gratament llegidores.

Afegim-hi la modèstia de la Míriam, que té més cultura de la que hom diria a primer cop d'ull, però que no en fa ostentació.

Per acabar, no em resta sinó animar la meva antiga alumna i amiga a anar fent funcionar la seva ploma (és un dir, perquè suposo que normalment escriu amb ordinador). Segur que ens oferirà noves publicacions que afermaran el prestigi d'una llengua que darrerament prou el necessita.■

JOSEP RUAIX I VINYET